

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	6:21	6:36	6:29	6:41
מוצאי שבת	7:33	7:35	7:35	7:35
רבינו תם	8:14	8:12	8:12	8:13

שבת מברכין, ראש חודש בשבת קודש המולד בליל שישי בשעה 2:25 ו-1 חלקים

הילולא דצדיקיא

- כג - רבי יאשיהו פינטו זיע"א
- כד - רבי יהושע מנחם ארנברג
- כה - רבי יצחק אבוחצירא 'באבא חאקי'
- כו - רבי אברהם חיים ברים
- כז - רבי חיים סינוואני
- כח - רבי שלמה הלוי מח"ס 'מחצית השקל'
- כט - רבי שלמה הכהן מרדומסק

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

חסר כותרת

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ויקרא ט, א)

אמרו חז"ל במדרש (ילקוט שמעוני ט) יום השמיני למילואים היה, ואותו היום נטל עשר עטרות ובו ביום שרתה השכינה על מעשה ידי אהרן, שכל שבעת ימי המילואים היה משה משמש בבגדי לבן ככהן גדול ומיזם השמיני והלאה בא אהרן ושימש בבגדי כהונה גדולה והיתה שמחה לפניו במרום כיום שנבראו בו שמים וארץ, עד כאן.

ולכאורה יש להבין אם כל כך היתה שמחה באותו היום מדוע הפסוק פותח בלשון "ויהי" שהוא לשון של צער (כמובא במס' מגילה י, א) וראיתי שתיצו המפרשים שצער גדול היה למשה רבינו באותו היום מפני שציוהו הקב"ה להעביר את הכהונה לאהרן אחיו.

וכך אמרו במדרש (שם ילקוט שמעוני ט) רבי חלבו אמר כל שבעת המילואים היה משה משמש בכהונה גדולה כסבור שלו היא, ובשביעי אמר לו הקב"ה לא שלך היא אלא של אהרן, עד כאן. ומחמת צערו של משה נאמר "ויהי" לשון צער. אולם עדין צריך להבין האם שייך לומר על משה רבינו ע"ה שנתקנא חלילה במנהיגותו של אהרן ועל כך היה צערו? וכי ביקש משה לעצמו גדולה או תפקיד כל שהוא, ודאי שלא ואם כן מדוע נצטער על תפקיד הכהונה שיעבור לאהרן?

ונראה לי ליישב שבוודאי משה רבינו לא רצה לתפוס מנהיגות או גדולה כל שהיא לעצמו הקב"ה מעיד עליו ואומר (במדבר יב, ג) "והאיש משה עני מאוד מכל האדם" ואדרבא אמרו חכמינו ז"ל (מובא ברבינו בחיי על התורה) אמר משה לאהרן לעיני הזקנים - דע אחי שהקב"ה ציוני למנותו לכהן גדול, אמר לו אהרן מאחר שאתה עבדת כל כך קשה במשכן דין הוא שאתה תהיה הכהן הגדול ולא אני, אמר לו משה כך מצות ה' יתברך ודע שאני שמח וטוב לב כאילו אני הוא שנתמנית לכך, כשם שאתה שמחת בגדולתי בשעה ששלחתי הקב"ה לילך לפרעה כמו שנאמר (שמות ד, יד) "וראך ושמח בליבוי" אף אני שמח בגדולתך, עד כאן לשון המדרש.

הרי לנו שאהבת עולם אהב משה את אהרן ושמח בשמחתו על שזכה להיות כהן גדול, ובכל זאת היה צער בליבו של משה רבינו מפני שידע משה שעבודת המשכן מגדלת ומרוממת את מדרגת האדם ברוחניות והוא עולה ומתעלה על ידה ביראת שמים, כי בראותו את הכהנים בעבודתם ולוויים בדוכנם וישראל במעמדם הרי עבודות אלו מכניסות בלב האדם רגש של קדושה וטהרה ואז נוספת בתוכו יראת שמים, ואכן כך הרגיש משה במשך שבעת ימי המילואים כיצד בניינו הרוחני משגשג ועולה מחמת העבודה שעסק במקדש ומעתה שנבצר ממנו על פי מצות ה' להפסיק את עבודת המשכן ולתת אותה לאחיו - הבין משה שמרגע זה תופסק עלייתו הרוחנית ועל כך היה מיצר ודואג לכן נאמר "ויהי" שהוא לשון צער.

כידוע עיקר בניית המשכן הוא בתוך ליבו של האדם, וכמו שדרש האלשיך הקדוש על הפסוק (שמות כה, ח) "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך ליבו של כל יהודי ויהודי. וכשם שהשכינה שורה במקדש. כך אם אדם נוהג כיהודי כשר ודבק בשכינה

יש כח בידו להביא לידי כך שהשכינה תשרה בגופו שהגוף דומה למשכן, וחובת האדם לטפח ולפאר את משכנו הרוחני ולהכשירו במצות ובמעשים טובים כדי שיהיה מקום ראוי ומכובד להשראת השכינה. ואם זכה לעבוד בבית המקדש בוודאי שעבודה זו מרוממת אותו ומטפחת לו גם את משכנו הפנימי.

ועל כך דאג משה שמא מעתה חלילה תופסק העלייה הרוחנית, כי כל משאת נפשו הייתה להתרומם ולהידיבק עוד בשכינה הקדושה וזה נבצר ממנו מעתה, לכן נצטער משה על ההפסד הרוחני שבדבר ולא חלילה שנתקנא במנהיגותו של אהרן.

הנה בשעה שכעס משה על בני אהרן הנותרים ושאלם לאמר (ויקרא י, יז) "מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש", לבסוף התברר לו שטעה שנאמר (שם כ) "וישמע משה וייטב בעיניו" וכתב רש"י - הודה ולא בוש לומר לא שמעתי, ומוסיף התרגום (יונתן בן עוזיאל) שהוציא משה כרוז בכל מחנה ישראל לאמר שכחתי את הדין ונתעלמה ממני הלכה ואהרן אחי לימדני אותו, עד כאן. הרי לנו שמשה אהב את אהרן אחיו אהבה עזה ובוודאי שלא נתקנא בו קנאה אסורה, אלא הייתה זו קנאת סופרים שעליה אמרו חז"ל "קנאת סופרים תרבה חכמה" וכל מטרתו של משה הייתה להמשיך ולהתעלות בעבודת ה'.

ואם מבקש האדם לטפח את משכנו הרוחני ולהעלות בדרגות נשגבות בתורה וביראת שמים, עליו להיזהר מאוד ממאכלות אסורות ויבדוק בשבע עינים כל דבר מאכל קודם שונכנס לפיו. ולכן נסמכה פרשת מאכלות אסורות לחנוכת המשכן ביום השמיני למילואים, כדי ללמדנו שעיקר יסוד בנין משכן ה' הטמון בלב האדם בנוי ומושתת על זהירותו במאכלות אסורות.

ואף אם אכל בשוגג מבלי כוונה מאכל שאינו ראוי, גם זה עושה פגם בנשמתו ויכול להזיק לו מבחינה רוחנית ואפילו עובר במעי אמו יכול להיזק ממאכל איסור שאמו אכלה. וכמו שמצינו בגמרא (במסכת יומא פב, א) על אותה מעוברת שהריחה מאכל ביום הכיפורים ובאו לפני רבינו הקדוש ואמר להם לחשו לה באוון שיום הכיפורים היום, לחשו לה וקיבלה את הלחישה וקרא על העובר "בטרם אצרך בבטן ידעתך" (ירמיה ו, א) ויצא ממנו רבי יוחנן.

ועוד מובא מעשה במעוברת שאף היא הריחה מאכל ביום הכיפורים ונתאוותה לאכול, ובאו לפני רבי חנינא ואמר להם שילחשו לה, לחשו לה ולא נתרצתה והוכרחה לאכול, וקרא עליו "זרו רשעים מרחם" (תהילים נח, ד) ויצא ממנה שבתאי הרשע שהיה מפקיע שערים בזמן הבצורת.

הרי לפנינו כי למרות שאותה אשה אכלה ביום הכיפורים שלא מרצונה, אלא מפני סכנת העובר הוצרכה לאכול בעל כורחה - ובוודאי שאף ההלכה מתירה לה לאכול, בכל זאת נזוק הולד מאותו מאכל. ללמדנו עד כמה זהירות נדרשת מן האדם במאכלו ואפילו אם אירע כי בשוגג או באונס אכל דבר איסור, גם זה יכול להזיק לו ולולד ולגרום לו הפסק בעלייתו הרוחנית וניתוק מכל דבר שבקדושה.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מדוע הרג הרופא את החולה?

"ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו לפני ה'". (ויקרא יא, ב)

כידוע נדב ואביהו נחתיבו מיתה קודם לכן, שהרי כתוב "ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלוהים ויאכלו וישתו" (שמות כד יא), ומביא שם האור החיים הקדוש זיע"א הטעם שלא שלח ידו בהם כיון שלא רצה לעררב השמחה וכו'. וצריך ביאור א"כ מדוע בשעת מתן תורה לא רצה להענישם כדי לא לעררב השמחה ובשעת הקמת המשכן ביום השמיני למילואים, ביום חנוכת המשכן שהוא יום גדול להקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, שלח ידו בהם ולא חש לזה שתתערב השמחה?

בספר 'שערי ארמון' מביא משל נפלא על כך:

משל למלך אחד שרצה לבנות עיר אשר כל תושביה יהיו מרוצים, קרא לאדריכל מומחה ואמר לו לתכנן עיר כזו ולבנותה, עשה האדריכל את ציווי המלך ובנה עיר לתפארת, דירות מרווחות, מעיינות, גינות ופרדסים.

במשך הזמן העיר התאכלסה ולאחר זמן מה בא המלך לבדוק את העיר ולראות האם באמת כל תושביה מרוצים. ערכו לו בני העיר קבלת פנים חמה וסעודת מלכים, ובאמצע הסעודה שאל המלך האם כולם מרוצים מהעיר? ענו כולם פה אחד מרוצים מאוד. שוב שאל המלך האם יש למישהו תלונה? והנה קם אדם אחד ואמר כן, אדוני המלך בעיר הזאת אין רופא!

מיד הבטיח להם המלך אני אשלח לכם רופא מומחה מעיר הבירה. ביום שהרופא הגיע לעיר יצאו כולם לקבל פניו בבגדי חג, גם המלך בכבודו ובעצמו בא לקבל את פניו. הרופא נדהם מקבלת הפנים שעשו לו ואמר בלבו כנראה האנשים האלו לא יודעים מה זה רופא ומה תפקידו, בחושבם שרופא הוא כל יכול ובידו להיות פוקח עיוורים מחיה מתים וכו'.

והנה באמצע הסעודה שאל המלך האם כל התושבים נמצאים כאן? בדקו ומצאו שאחד מהתושבים חסר מחמת חוליו, אז פנה המלך לרופא ואמר לו: הנה יש לך הזדמנות להוכיח את עצמך לך לטפל בחולה ורפא אותו.

הרופא עשה כדבר המלך, בדק את החולה, נתן לו כל מיני תרופות וחזר, והנה לא עברה שעה קלה ושמועה רעה הגיעה שהחולה מת. כל התושבים נפלו על פניהם הזה הוא הרופא הגדול שכה יחלו לבואו? שאלו..

המלך פנה אל הרופא בכעס ואמר לו: כפי ששמעתי החולה הזה לא היה חולה מסוכן, א"כ מדוע הוא מת?

השיב הרופא אני הרגתי! נדהם המלך מתשובתו של הרופא, ומיד נימק הרופא את דבריו ואמר: האמת היא שבדרך הטבע לא יכלתי לרפאות את החולה, ואם הייתי עושה כל מאמץ לרפאות את החולה, היה נגרם נזק לתושבי המקום הזה, מאחר והכל היו סומכים עלי כי בכוחי להביא מזור לכל מכאוב, וממילא לא היו שומרים על בריאותם, רצוני היה כי ידעו התושבים כי יכולתי מוגבלת ואין בכוחי תמיד להושיע, קיבל המלך את נימוקו ונוכח לדעת שעשה זאת בחכמה.

כן לעניינינו, לפני שהיה המשכן, היו ישראל נוהרים שלא לחטוא כי אין מי שיכפר עליהם ואיש בחטאו יומת, אבל לאחר שהוקם המשכן נשקפה סכנה שבני ישראל יחשבו שמעתה הם חופשיים לעשות כרצונם והקרבות יכפרו עליהם, והיה צריך להוציא מלבם של ישראל מחשבה מוטעית זו.

מה עשה ה' המית את נדב ואביהו בעת הקמת המשכן, על אף שעשו חטא דק מאוד ולא הועילה להם זכותם ולא היותם בניו של אהרן ולא זכותו של משה

רבינו דודם. או אז נפלה על ישראל אימה ופחד מהמחשבה לחטוא, ואמרו אם בארזים נפלה שלהבת מה יגידו אזובי הקיר.

לקדש את משכן הגוף קודש לה'

זוכר אני שפעם בהיותי בגיל כ"ד שנים לערך, נסעתי עם אדוני אבי רבי משה אהרן פינטו זיע"א למרוקו, ושם הוא נפגש עם ידידו משכבר הימים מר שלום הכהן ז"ל.

כבוד גדול עשה מר שלום לאבא והעמיד לכבודו על השולחן מיני מגדנות לרוב ואף הוציא מן הארון בקבוק ערק חשוב, ואמר: "בבקבוק זה לא השתמשתי זה כבר עשרים שנה, ורק לכבוד אדם חשוב שכמוך הוצאתי אותו, ועתה נתכבד בו".

כראותי שטוב ליבם לשבת בצוותא עזבתי אותם לבדם ויצאתי מן הבית, והנה כשחזרתי לאחר כשלוש שעות ראיתי שדברי המתיקה ובקבוק הערק נשארו כך על השולחן ללא שנגעה בהם די אדם, שאלתי את אבא ע"ה מדוע לא שיתם מעט 'לחיים' ואבא ענה המתנתי לך שתשתתף עמנו בשתיית 'לחיים'...

צחקתי בתוך ליבי ותמהתי וכי ממתין אבא ממתין שאשתה עמו 'לחיים', תמיד היה דרכו בקדוש להרחיק אותנו ממשקאות חריפים. ובתוך כדי מחשבה לקחתי את הבקבוק למזוג ממנו לכוסות שעמדו על השולחן, והנה לתדהמתי אלפי יתושים היו בתחתית הבקבוק...

מיד עוררתי את תשומת לב אבא ע"ה ושל מארחו, וכשראה אבא שניצול מאכילת איסור - מיד החל לקפץ ולעלוז מתוך

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי דבר ה' אלי לאמר בן אדם" (יחזקאל לו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכר שלעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא יטוה את ישראל במי אפר של פרה אדומה, שהוא הענין המרכזי במפטיר לפרשת פרה שבה מוזכר ענין פרה אדומה וטהרת הטמאים במי אפר הפרה, כציפיה והכנה לקראת הגאולה העתידה לבוא במהרה בימינו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

יניח אצבעו באזניו

היושב בחבורת אנשים שהתחילו לדבר דברים אסורים, והוא משער שדברי תוכחתו לא יועילו להם, אם אפשר לו לצאת משם או להניח אצבעו באזניו, מצוה רבה הוא עושה בה. ואם אי אפשר לו להשמט מהם, ומשער בעצמו, שעצה זו של הנחת אצבעו באזניו, גם כן קשה לו מאד מפני שילעגו עליו, יראה לזרוז את עצמו בעת צרה כזו וללחום מלחמת ה' עם יצרו, כדי שלא ישל באיסור דאורייתא של שמיעת וקבלת לשון הרע.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מיהו קרובו של הבורא?

הגמרא מספרת (במסכת כתובות קד.) על רבינו הקדוש, על אף שהיה עשיר גדול ותמיד שולחנו היה ערוך לכל נצרך ונזקק - בכל זאת בשעת פטירתו הרים עשר אצבעותיו למעלה ואמר, ריבוננו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא נהיית מהעולם הזה אפילו באצבע קטנה. על אף שהייתה בידו אפשרות נרחבת לחיות חיי רווחה ועושר, בכל זאת העדיף רבינו הקדוש להסתפק במועט ולחיות חיי צער למען התורה הקדושה.

וחשבתי להסביר כך את הפסוק "בקרבי אקדש". הנה 'קרוב' רומז אל הקרביים של האדם. כשאדם מקדש את קרבו ואינו ממלא את כרסו באכילה ושתייה יתרה ובשאר תאוות העולם והוא מסתפק במועט רק כדי צורך הגוף, הרי זו עבודת ה' המעולה והרצויה כי אין לעבוד את ה' יתברך מתוך עידון הגוף, אלא מתוך דוחק ומחסור ואז הקב"ה משתבח בו ואומר לו - אתה הקרוב שלי ואני מתקדש ומתכבד בעבודתך וזהו "בקרבי אקדש".

גם אדוני אבי זצוק"ל כל חייו עסק בתורה במסירות מתוך דוחק ועניות, ולא נהנה מן העולם הזה רק כדי צרכיו וכשנפטרו לבית עולמו לא השאיר אחריו מאומה - לא ממון ולא נכסים.

והנה עבר זמן מסוים ואמא ע"ה נקלעה לקשיים, ואין לה בכיס פרוטה לפרוטה ואף התראת ניתוק הגיע לחשמל ולמים. בצר לה פנתה לבית העלמין ובכתה על קברו של אבא זיע"א באומרה - הינך יושב על מי מנוחות בעולמות העליונים בגן עדן ועוסק בתורה עם שאר הצדיקים, ואילו אני כאן מתייסרת ואף מבקשים לנתק לי את המים והחשמל...

למחרת והנה אדם מדימונה ניצב בפתח הבית ושואל את אמא ע"ה - במה אוכל לעזור לך? הנה יש לי דמי פנסיה חודשיים ורציתי לשלם את חובותייך, כי אמש חלמתי את כ"ק בעלך הצדיק שאמר לי שיש לך חובות וחייב אני לשלמם...

אמרה לו אמא ע"ה - בקושי אתה מסתדר לפרנסת אנשי ביתך ואתה מבקש לשלם את החובות?! אבל הלה הפציר ושאל בכמה מסתכמים החובות עד שלבסוף הגישה לו אמא ע"ה את החשבון והוא שילם את כל הסכום במלואו.

למחרת הגיע שוב ושאל את אמא ע"ה - האם יש לך עוד חובות? ואמא ענתה לו בחיך - אם רצונך, שלם לי את החודש הבא... וכך אמרה לו בתמימות אולם מיד הפסיקה ושאלה - מה הניא אותך לחזור שוב?

וענה לה שבזכות התשלום של אמש זכה לישועה גדולה, וכך סיפר - כי זה לו כבר כשלוש שנים שבתו נישאה ועד היום הזה הוא מסוסך עם חתנו בעקבות סכום כסף מן החתונה שנעלם וכל אחד מטיל את האשמה על הצד שכנגד, והנה אתמול בלילה בחזרו מאשדוד לביתו לאחר ששילם את החובות לאמא ע"ה - אשתו בדקה בתוך מזוודה ישנה ומאובקת הנמצאת מעל הארון ולפתע מצאה בתוכה את כל הסכום...

מיותר לציין כי שמחה גדולה הייתה בלבו על כך וברוך ה' חזר השלום לשכון בינו לבין חתנו, וכי הוא בטוח שזכותו של הצדיק עמדה להם ולכן בא עתה שוב לסייע ולעזור.

פניני הפרשה

ביהדות אין יום שמיני

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ויקרא ט, א)

שמיני למלואים, הוא ר"ח ניסן, שהוקם המשכן בו ביום (רש"י).

והרי אמרו "כל מקום שנאמר 'ויהי' אינו אלא לשון צער", ומה היה הצער ביום הקמת המשכן? בעל האמרי חיים מוויז'ניץ יישב את הלשון ויהי - צער, שהרי באמת ישראל קדושים הם, רק שבעה ימים יש להם. האדם מתלכלך יום אחרי יום באבק החולין ובעוונות, ושכבת הלכלוך מצטברת ותופחת מיום ליום, ואין דומה אבק של יום ראשון לאבק של יום השישי. אלא מה! לבסוף בא יום השביעי, שבת, והאדם רוחץ ומיטהר בו מכל האבק הרוחני, "פנים חדשות באו לכאן" ומתחיל דף חדש בחיים, ולמחרת אינו זה יום שמיני, אלא יום ראשון!

ואולם כשלא רחץ וטהר, בא שבת וחלף עליו בלא רושם, הרי השכבה הקודמת של האבק והזהמה נשארה בעינה ומוסיפה עוד לתפוח עד לאימה, ויום ראשון הוא יום שמיני, המשך לשבוע הקודם... ועל כגון זה בוודאי יש להתבטא בלשון צער "ויהי".

דממה ולא שתיקה

"וידום אהרן" (ויקרא י, ג)

מדוע הקפידה התורה לומר את הדבר בלשון דממה דוקא "וידום אהרן"?

פירש הגאון מאוסטרובצה זצ"ל: ארבע דרגות ישנן בבריאה: מדבר, חי, צומח ודומם.

המדבר, אם פוגעים בו, מטבעו הוא משיב פגיעה בחזרה, בדרך כלל באמצעות הדיבור, ויש להיזהר ממנו.

החי, אם פוגעים בו, לדבר אמנם הוא אינו יודע, אך הוא עלול לתקוף את הפוגע בו, או לחילופין לברוח מפני הפגיעה.

הצומח אינו יכול לדבר וגם לא לברוח, אולם הפגיעה ניכרת עליו. אם כורתים את האילן, הרי שהחליף צורה וכולם רואים עליו שנפגע.

רק הדומם, מה שיעשו עמו - לא יראו עליו שום שינוי.

זהו "וידום אהרן" - לא הרגישו עליו מאומה! זוהי דרגה מאד גבוהה, לקבל את הדין בשמחה, להאמין עד הסוף שמה שהקב"ה עושה הוא לטובה.

המסרב סופו שיפסיד

"ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך" (ויקרא ט, ז)

(ז)

שהיה אהרון בוש וירא לגשת, אמר לו משה: למה אתה בוש? לכך נבחרת (רש"י).

רבי חיים פאלאג'י זצ"ל מבאר את המהלך באופן נפלא:

בפרשת שמות (ד. יד) מסופר, שכאשר אמר הקב"ה למשה לגאול את ישראל, טען לפניו "מי אנכי כי אלך?" אמר לו הקב"ה: "אני אלך אתך".

ממשיך משה וטוען "בי ה', לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום... כי כבד פה וכבד לשון אנכי", והקב"ה עונה לו: "מי שם פה לאדם וכו' הלא אנכי ה', ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והוריתך אשר תדבר", אבל משה עדין אינו מסכים "ויאמר: בי ה' שלח נא ביד תשלח", ואז - "ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך". ומובא שם ברש"י "ויחר אף - כל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם וכו', אף בו נאמר בו רושם, "הלא אהרן אחיך הלוי", שהיה עתיד להיות לוי ולא כהן, והכהונה הייתי אומר לצאת ממך (היינו ממשה רבינו), ומעתה לא יהיה כהן, אלא הוא יהיה כהן ואתה הלוי".

והנה כאן מבקש משה רבנו מאהרן שייטול על עצמו את תפקיד הכהונה ויגש להקריב את הקרבנות, ואהרן מסרב. אומר לו משה "למה אתה בוש", אם תסרב פעם נוספת - תאבד גם אתה את הכהונה כי הרי "לכך נבחרת" - אתה זכית בכהונה עקב כך שאני סירבתי לבקשת הקב"ה, ואם אתה כעת תסרב - תפסיד גם אתה את הכהונה...

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

מן הזקנה.

יראת חטא מן הבתולה כיצד, פעם אחת נכנסתי בבית הכנסת ומצאתי בתולה אחת שהיתה עומדת בתפלה ואומרת, גיהנם אני טובה ממך אם רצוני שיבאו אצלי עשרה בני אדם ויאכלו וישתו עמי ואח"כ יעשו דבר זימה, אני והם נכנסים לגיהנם אצלך. אלא אני טובה ממך שאני כופפת את יצרי וממלטת את עצמי ממך. הא למדנו יראת חטא מן הבתולה.

אמר רבי יוחנן בן זכאי, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאתי אדם אחד שהוא היה מלקט עצים ודברתי עמו ולא החזיר לי דבר, ואחר כך היה בא אלי ואמר לי; רבי, מת אני ולא חי. ואמרת לי לו אם מת אתה עצים הללו למה לך? ואמר לי, רבי האזין לי מה שאומר לך דבר אחד, כשהייתי חי אני וחברי היינו עוסקים בעבירה בפלטרין שלי, וכשבאנו לכאן גזרו עלינו גזר דין של שריפה כשאני מלקט עצים שורפין את חברי וכשהוא מלקט עצים אז שורפין אותי.

ואמרת לי, דינכם עד מתי? ואמר לי כשבאתי לכאן הנחתי את אשתי מעוברת וידוע אני שזכר היא מעוברת, לכן בבקשה ממך הוי זהיר בו משעה שיהיה נולד עד שיהיה בן חמש שנים הוליך אותו לבית רבו למקרא, כי בשעה שהוא יאמר ברכו את ה' המבורך - אז יהיו מעלין אותי מדינה של גיהנם.

אלא בשבילך כדי להתייך מבית האסורין.

מיד נתן לו הקיסר הרבה כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות ועבדים ושפחות, ושיגרו בכבוד גדול אצל אביו.

והלא הדברים קל וחומר, ומה התינוק הזה שלא למד אלא ספר בראשית בלבד - עלתה לו כך, הלומד כל התורה כולה - על אחת כמה וכמה.

אמר רבי שמעון בן לקיש, כל המצער את עצמו בעולם הזה על התורה ועוסק בתורה בלילה, הקב"ה מושך עליו חוט של חסד, שנאמר (תהלים מ"ב) "יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי". מה טעם יומם יצוה ה' חסדו, משום דבלילה שירה עמי.

והתורה מגינה עליו כל אותן השנים שהוא מוטל בעפר, שנאמר (משלי ו) "בהתהלךך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשייחך". בהתהלךך תנחה אותך - בעולם הזה, בשכבך תשמור עליך - זו שעת מיתה בקבר, והקיצות היא תשייחך - זה העולם הבא.

אמר רבי יוחנן, למדתי כל התורה כולה ולא למדתי שני הדברים הללו עד עכשיו, מתן שכר מן הזקנה, יראת חטא מן הבתולה.

מתן שכר מן הזקנה כיצד, פעם אחת מצאתי זקנה אחת בבית הכנסת שבאת מעיר לעיר להתפלל. ואמרת לה, בתי וכי לא היה בית הכנסת בעירך? ואמרה לי רבי לכך הלכתי מעיר לעיר להתפלל כדי לקבל שכר פסיעות, ואתה אמרת לי כך? הא למדנו מתן שכר

מעשה בתינוק אחד שלמדו אביו ספר בראשית, פעם אחת עלה הקיסר לאותה מדינה ונשבה אותו התינוק וספרו עמו, וחבשוהו בבית האסורים וספרו עמו, והכניסו לספרו לגנזי הקיסר.

פעם אחת נטרפה דעתו של הקיסר, אמר להם הביאו לי ספר הזיכרונות.

הלכו לגנזי הקיסר ומצאו הם בראשית, ובאו כל גדולי המלכות לקרות בו ולא היו יודעין לקרות בו. ואמרו לו, זה הספר מן ספרי ישראל הוא, ויש כאן תינוק אחד מהם שהוא חבוש בבית האסורין שלך. מיד הלכו וקראו לאותו תינוק, כיון שהיה רואה את ספרו מיד חבקו ונשקו וקראו לפני הקיסר, ומפרש אותו מן בראשית עד ויכלו.

כיון ששמע המלך שבחו של הקב"ה האיך ברא את עולמו, מיד עמד מן כסאו ונשקו לאותו תינוק על ראשו, ואמר לו יודע אני שלא הרגיש הקדוש ברוך הוא את עולמו

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לפני כעשרים שנה הגיע יהודי להילולא של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו, ובבכי תמרורים סיפר לכל הנאספים את סיפורו המחריד. בבדיקות רפואיות שערך לאחרונה התגלה כי הוא חולה במחלת הסרטן ר"ל שהתפשטה בכל גופו. הרופאים לא נתנו לו סיכוי לחיות יותר מאשר ששה חדשים, ואמרו לו: לא נותר מה לעשות לך, אין שום תרופה למחלתך. לך איפוא ותהנה במשך ששה חדשים, כל זמן שנותר לך לחיות.

הנוכחים בהילולא אמרו לו: הנה כאן שוכב הרופא הגדול, רבי חיים זיע"א, תתפלל לה' שבזכותו של הצדיק תהיה לך רפואה שלימה.

במרר לבו ענה אותו אדם ואמר: "כל הרופאים הגדולים לא יכולים לעשות עימי כלום, ואם כן מה יועיל לי קבר אחד?"

"אם כן, למה באת לכאן?" שאלו אותו. והלה השיב להם בפשטות: "שמעתי שיש כאן הילולא, ויש סעודה אז הגעתי".

הנאספים פנו אליו ואמרו לו: "אם הגעת למקום קדוש זה, סימן הוא שמן השמים פתחו לך פתח של רפואה". לאחר זאת השכיבו האנשים את החולה על קברו של הצדיק, ואמרו לו: "להתראות בשנה הבאה כשאתה בריא ושלם".

חלפו עברו להם ששה חדשים, והוא עודנו חי. הלך לרופא, והרופא שואל אותו: אתה עדיין חי? אתה עדיין נמצא בעולם? צריך לעשות לך בדיקות. ואכן הוא עבר סידרה מקיפה של בדיקות, ולא מצאו בגופו שום זכר למחלה הנוראה.

את הסיפור הזה סיפר בעל המעשה עצמו, בליל ההילולא של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, ביום ה' באלול תשס"ד. מאות אנשים ורבנים שמעו את הסיפור (במעמד הנורא הזה נכחו רבני מונטריאול שליט"א, ביניהם הרב הגאון ר' דוד רפאל בנן שליט"א ראב"ד של מונטריאול, ורבנים נוספים שיחיו) והרבה בכו יחד עמו על הנס שקרה לו. מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א סיפר שאף הוא עצמו היה עד לדבר, וואף התפלאתי לראותו כשהוא חי לאחר עשרים שנה.

זכות הצדיקים קדושי עליון יגן עלינו.